

JEHO RÁNY NÁS UZDRAVILY

(Krnov, 12.4.2026)

I.čtení: proroctví Izajášovo 53, 1-12

II.čtení: I. epištola Petrova 1, 11-25

Trpíte rádi? Těší vás, když vás něco bolí nebo když vám někdo ubližuje? Libujete si večer po práci: „To bylo skvělé, jak si šéf na mne dneska zase pěkně zahulákal!“? Rozplýváte se nadšením nad každou úřední obsílkou nebo složenkou, kterou najdete ve schránce? Jásáte hlasitě, když se dovíte, že o vás soused trousí nesmyslné pomluvy, takže už i prodavačka v trafikce se na vás dívá jako na zločince?

Teď si t'ukáte na čelo: „Co to ten náš farář zase vymyslel? Kdo by se radoval z problémů a utrpení považoval za výhru?! Snad jenom naprostý blázen!“

Byl apoštol Petr blázen?

Byl to masochista, který vyhledával bolest a těžkosti, který si liboval v nepříjemných pocitech a který považoval za ztracený každý den, kdy ho aspoň někdo pořádně neurazil?

To přece ne!

A přece ve svém e-mailu pro všechny křesťany říká: „považujte za milost, když trpíte...“

Je to normální? Není to trochu úchylné?

Ne, není.

Jistě jste si všimli, že jsem ten text vytrhl ze souvislosti. Teprve když se zaposloucháme do textu pořádně a přečteme si ho v celém kontextu, můžeme porozumět, proč apoštol označuje utrpení jako milost...

Máme týden po Velikonocích. Velikonoce jsou svátky svatého utrpení. Ježíš byl ukřižován a zemřel. A nakonec vstal z mrtvých.

Skončilo to happy endem.

Ale znamená to, že každé utrpení skončí happy endem? A znamená to, že každé utrpení, každá bolest, každé neštěstí nakonec má nějaký smysl? Je to biblické učení – že nakonec se všechno v dobré obrátí a strádání je vlastně obligátní zastávkou na cestě k věčné blaženosti?

Petr napsal: „Kristus trpěl a zanechal vám tak příklad, abyste šli v Jeho šlépějích...“ Jistě jste si všimli, že tam něco chybí: „za vás.“ Když to vynecháme, hodně změníme smysl celé pasáže.

Jako by to znamenalo, že máme vyhledávat bolesti a urážky a utrpení s přesvědčením, že tím následujeme Krista? Že bychom měli být jako filipínští křesťanští fakíři, kteří se přitloukají na kříže a které si občas vyberou televizní štáby jako znamení křesťanských Velikonoc?

Proč vlastně bychom měli následovat Kristova příkladu v utrpení? A proč vlastně Kristus trpěl?

Podle shodného svědectví všech evangelií si Ježíš nijak neliboval v bolestech a netěšil se na to, co Ho čeká. Když se modlil v Getsemanské zahradě byl vyděšený a prosil, aby kalich utrpení byl od něj odňat...

Ježíšovo utrpení má smysl jedině díky dodatku: „ne moje, ale Tvá vůle se staň“

Ježíšovo utrpení získává smysl teprve s účelovým přívlastkem: „...za vás“.

Jedině to je příklad hodný napodobování...

Kristovo utrpení samo o sobě bylo stejně zbytečné a nesmyslné jako většina lidského utrpení v tomto lidském světě. Ovšem tím, že zemřel za nás, nevinný za hříšníky, bylo to zlé utrpení obráceno v největší dobro, v akt vysvobození a záchrany. Ježíš se stal beránkem, obětovaným za odpuštění vin celého světa, každého z lidí, každého z nás.

Ani Ježíše samotného ani Boha Otce toto utrpení nijak nelákalo a netěšilo. Přesto ho podstoupili – pro vykoupení zajatců hříchu.

Petr vysvětluje: Kristus trpěl za nás a naše viny. Byl trestán, aniž by spáchal nějaký zločin, zemřel nevině. Zemřel za nás – a Jeho rány nás uzdravily, zachránily od zahynutí. Bůh naplnil to nesmyslné utrpení smyslem...

Jsme za to vděční, děkujeme Mu za vysvobození z prázdnoty a nesmyslnosti života.

A právě toto je klíčem k pochopení Ježíšovy smrti i radosti z Jeho vzkříšení; a jedině toto je příkladem hodným následování.

Petr psal křesťanům, kteří sice asi nezažívali akutní pronásledování, ale byli mnoha lidem trnem v oku, byli terčem posměchu a pomluv.

Možná, že jsme v podobné situaci i my – nejsme pro křesťanskou víru vyhazováni ze zaměstnání nebo škol, nejsme zavíráni do vězení, když veřejně vyznáme zájem o Boží věci. Ale na druhou stranu jsou média plná všelijakých proticírkevních narážek, někteří lidé se dívají skrz prsty a občas se člověk dozví, co se vykládá za jeho zády.

Taková věc člověka zraní, znejistí, rozzlobí. I křesťan v takové chvíli má chuť se pomstít, nebo aspoň odpovědět podobným způsobem – nadáváním, výsměchem, prostě zlořečením.

Petr nás napomíná a upozorňuje, že Ježíš se takovému pokušení ubránil. „Když trpěl, nehrozil, neodplácel spíláním za spílání...“ Tiše nesl hříchy, které nespáchal, které si neužil, pokorně je odčiňoval.

A v tom je Jeho příklad hoden napodobování!

Jestliže předstupujeme před Boha s čistým svědomím, jestliže před Ním vyznáváme své hříchy a prosíme o odpuštění, můžeme také Jeho odpuštění přijímat... a darované odpuštění nás očisťuje a uzdravuje.

A právě v takové chvíli můžeme pokorně přijímat i bolesti nebo utrpení; bez reptání nebo vyhrožování. A můžeme věřit, že i to nesmyslné a zbytečné utrpení může dostat svůj smysl, že ho Pán Bůh může obrátit v užitek.

Z toho pak vychází křesťanův přístup k životu a k lidem. Poctivá snaha o dobré svědomí před Bohem, pilné usilování o zbožný a poctivý život, s dobrou pověstí v očích druhých lidí.

Petr říká: „Jen aby vás nepomlouvali nebo neobžalovávali právem, protože máte na triku nějaký zlý čin!“

Ale jestliže trpíte bezprávně, radujte se. Ne z toho utrpení, ale z Krista, který i nesmyslné utrpení umí obrátit v dobro a užitek a spásu.

Sestry a bratři, nechci v žádném případě přivolávat nějaké utrpení nebo problémy. Ale pokud nastanou, máme v Písmu ujištění, že Ježíš, náš Pán, jimi prošel před námi; nese je spolu s námi a provází nás cestou, kterou sám prošlapal.

A učí nás odpouštět pomlouvačům, šikanistům a vůbec všem nepřátelům, učí nás milovat své bližní a zápasit o život plný dobrořečení a žehnání namísto naříkání, nadávání nebo pomlouvání.

Pane Ježíši,

Náš svět je plný utrpení

A někdy nám připadá, že mu vůbec nemůžeš rozumět.

Ale Písmo nás ujišťuje,

Že jsi poznal bolest

Až k jejímu nejhlubšímu dnu,

Že jsi poznal opuštěnost lidmi i Bohem,

Dokonce i smrtí jsi prošel,

Aby nikdo z nás už nemusel být sám

V bolesti, osamělosti ani ve smrti

A bychom se v každém trápení

Mohli radovat z naděje na život věčný bez pláče a bolesti.

AMEN!